

כס"ד. ש"פ חוקת, א' דראש חודש תמוז ה'תשד"מ.

הנחת התי' בתי' מוגה

והי' מדי חודש בחודש ומדי שבת בשבתו יבוא כל בשר להשתחוות לפני אמו' ה'י'. ונה' פסוק זה, הוא כיום הפסוק שבת ר"ח, ושייכותו לשבת ר"ח היא, משום שנוכח בו ענין ר"ח ושבת, חודש בחודש ושבת בשבתו.

והנה מבואר בדרושי רבתינו נשיאנו (בדק"ח 2) ובדרושים שלאח"כ, לשבת ענינו הוא העצאה מלמטה למעלה. דבשש ימי בראשית הי' בתי' התלבשות א"ס בעשי' גשמיית, ואח"כ ביום השבת כחצי' ויכולו השמים והארץ וכל צבאם, ויכולו הוא מלשון כליית'. דבשבת נכרעים העולמות בבתי' המחשבה. וכמו שהי' בפעם הראשונה, כן הוא גם ככל שבעולמות בבתי' המחשבה האלקות שבעולמות מופוש בבתי' עשי', וביום השבת מתעלה כחתי' עולם המחשבה שלמעלה מעולם המעשה.

והנה כל זה הוא בבתי' שבת לצומת ימות החזק, אך בבתי' ראש חודש הוא ענין אחר שהרי הוא מותר בעשיית מלאכה 6, ומ"מ אינו נחשב מימי המעשה, כמ"ש: כה אמר ה' שער החצר הפנימית הפונה קדימ' יהי' סגור ששת ימי המעשה, וביום השבת יפתח ויבוא החודש יפתח, הרי שהיום החודש אינו כולל ימי המעשה. והענין יבוא ע"ד משך באדם החחתי, שבת הדיבור שבו וכן המעשה שבו הנה בדרך כלל (באופן הרגיל), מקבלים בבתי' המדות, היינו המשום שמרגישו את הדבר, לפיכך מדבר עכורו. וגם כאשר מדבר בדברי שכל היינו לאו דוקא שכל שבחורה אלא אפי' שכל מחכמות העולם, כמו חכמת החכמה וחכמת הפואה, אלא שכל החכמות שבעולם, מקורם הוא בחורה, וכמו חכמת החכמה שמקורה בחורה הוא מה שמצוה עשה לחשב תקופות ומצוות וכי"ו, וע"ז 101 כי היא חכמתם ובינתכם פעני העולם ג', כדאי' בגמ' 11. ומבין בפשטות, שכל עניני חשבונות החכמה שבהי' קידוש החודש זהרם חזרה הפסוק, ונה' כשמדבר בתי' זהו משום שענין זה נמשך במדותיו, היינו שיש לו רגש דבר זה ומשום זה מדבר עכורו, או עושה אותו, וכמבואר בארובה במילול שער התקיעות (בדרוש אדמ"ר הנקן ואדמ"ר האמצעי), שסדר

1) ישעי' סו', כג. 2) ברכה ג', ד ואילך. 3) מה"מ חזק"ה ע קע ואילך. מה"מ עז"ר ע סס ואילך. ובכ"מ. 4) בראשית ב, א. 5) ראה גם אות"ח בראשית מ, ב. 6) ראה ערכי' י, ב. חגיגה יח, א. וש"נ. 7) יהוקאל מו, א. 8) ראה גם לקי"ש ח"י"ב ע 197. 9) ראה גם לקי"ש ח"י ע 183-184. 10) ואחתי' ד, ו. 11) שבת עה, א. וראה תוספן בלקי"ש ח"י שם. 12) ראה גם לקי"ש ח"י"ג ע 36 ואילך. וש"נ. 13) רמז, ג ואילך.

ש"פ חוקת, אר"ה תמוז

השתלשלות גנפש האדם הוא, כמשל כשעורה במחשבתו כגות בית, דבחתה ישנו התענוג שבדבר, ואח"כ נמשך ברצון ואח"כ נמשך בשכר ואח"כ במדות, ולק אח"כ בא פירי פועל במעשה בנין הבית (ועז"ז הוא בדבדור). אמנם לפעמים מקבל הדבור המעשה (שור מבתי' השכר שפא עיי' המדות), שמדבר ועושה משום שמכיר כל בשכלו. ונתן ענין שער החצר הפונה קדים, היינו ההמשכה מהשכר שפא עיי' המדות. ולכן מותר ר"ח בעשיית מלאכה ואפי"כ אינו נחשב מימי המעשה, לפי שהמעשה בר"ח, הוא כמי שמקבל בבתי' החי', (השכר) שפא עיי' אמצעות המדות.

ובהו יבין התפרש בין שבת קר"ח, דככל אחד מהם ישנה מעשה שאינה בשני, דיש בזה מה שאין בזה. המעלה שבשבת היא מה שבו מתעלים לעולם המחשבה שלמעלה מהמעשה, אפי' פאירר הרי או חסר המעשה. והמעלה שבפ"ח היא, שאי המעשה עצמו הוא בתפילת השלימות, משום שהמעשה מקבל מבתי' המדות באופן ישר שלא באמצעות המדות, אפי' מ"מ אין בו המעלה שכשבת שאו ערפים לעולם המחשבה.

והנה כל זה הוא גם בבתי' שבת קר"ח דעכשיו. אמנם בבתי' השבת והחודש דלע"פ הוא עור למעלה מזה, שאי יהי' חודש בחודש ושבת בשבת, היינו חודש של חודש ושבת של שבת (כמבואר ענינם בחלוקה 14), שכל דוקא, או יבוא כל בשר להשתחוות לפני מדי חודש בחודש ומדי שבת בשבת, היינו דלע"פ חתי' העצמי' דרג כלל שבת וככל חודש, ע"ד ענין העצמי' דרג כג, הרגלים שהיתה כביהמ"ק, כדאיתא בירקוטא.

מדי חודש בחודש ג', דקאי עפ' דע"ג, ולכן נאמר כאן והי' לשון עתיד, והי' מתוך שמחה שהרי אין והי' אלא לשון שמהלך, ואי יבוא כל בשר דוקא להשתחוות לפני, היינו שענין ההשתחוואה יהי' גם כדרגא הכי החזונה, בבתי' כשר.

והנה עור ענין בשבת זו (נוסף ע"ז שהיא שבת ר"ח, שבו מסטירין השמים כמאי ג', כולל הפסוק והי' מדי חודש ג'), שהיא ערב ר"ח, והפסוק שבת ער"ח היא: ויאמר לו יהונתן מחר חודש ונמקדת לי יפקד מושבדלו. וידוע הדיק בזהו, דונמקדת וכי יפקד

14) לקי"ח שבתות 2. דרושים שבתות 3. ועוד. 15) ישעי' כטפון. חתלים רמו רמא. 16) ראה ויק"ד פ"א, ו. 17) שמואל א, כ, יח. 18) מה"מ חק"ז ע נה. חק"ח ע הקמח. ח"ח שבת שעד, ב. אח"ח בראשית יא, ספ"ב ואילך. מה"מ עת"ר ע ספ. פר"ח ע קנה. ועוד.

הנחת התי' בתי' מוגה

כס"ד. ש"פ חוקת, א' דראש חודש תמוז ה'תשד"מ.

הנחת התי' בתי' מוגה

והי' מדי חודש בחודש ומדי שבת בשבתו יבוא כל בשר להשתחוות לפני אמו' ה'י'. ונה' פסוק זה, הוא כיום הפסוק שבת ר"ח, ושייכותו לשבת ר"ח היא, משום שנוכח בו ענין ר"ח ושבת, חודש בחודש ושבת בשבתו.

והנה מבואר בדרושי רבתינו נשיאנו (בדק"ח 2) ובדרושים שלאח"כ, לשבת ענינו הוא העצאה מלמטה למעלה. דבשש ימי בראשית הי' בתי' התלבשות א"ס בעשי' גשמיית, ואח"כ ביום השבת כחצי' ויכולו השמים והארץ וכל צבאם, ויכולו הוא מלשון כליית'. דבשבת נכרעים העולמות בבתי' המחשבה. וכמו שהי' בפעם הראשונה, כן הוא גם ככל שבעולמות בבתי' המחשבה האלקות שבעולמות מופוש בבתי' עשי', וביום השבת מתעלה כחתי' עולם המחשבה שלמעלה מעולם המעשה.

והנה כל זה הוא בבתי' שבת לצומת ימות החזק, אך בבתי' ראש חודש הוא ענין אחר שהרי הוא מותר בעשיית מלאכה 6, ומ"מ אינו נחשב מימי המעשה, כמ"ש: כה אמר ה' שער החצר הפנימית הפונה קדימ' יהי' סגור ששת ימי המעשה, וביום השבת יפתח ויבוא החודש יפתח, הרי שהיום החודש אינו כולל ימי המעשה. והענין יבוא ע"ד משך באדם החחתי, שבת הדיבור שבו וכן המעשה שבו הנה בדרך כלל (באופן הרגיל), מקבלים בבתי' המדות, היינו המשום שמרגישו את הדבר, לפיכך מדבר עכורו. וגם כאשר מדבר בדברי שכל היינו לאו דוקא שכל שבחורה אלא אפי' שכל מחכמות העולם, כמו חכמת החכמה וחכמת הפואה, אלא שכל החכמות שבעולם, מקורם הוא בחורה, וכמו חכמת החכמה שמקורה בחורה הוא מה שמצוה עשה לחשב תקופות ומצוות וכי"ו, וע"ז 101 כי היא חכמתם ובינתכם פעני העולם ג', כדאי' בגמ' 11. ומבין בפשטות, שכל עניני חשבונות החכמה שבהי' קידוש החודש זהרם חזרה הפסוק, ונה' כשמדבר בתי' זהו משום שענין זה נמשך במדותיו, היינו שיש לו רגש דבר זה ומשום זה מדבר עכורו, או עושה אותו, וכמבואר בארובה במילול שער התקיעות (בדרוש אדמ"ר הנקן ואדמ"ר האמצעי), שסדר

1) ישעי' סו', כג. 2) ברכה ג', ד ואילך. 3) מה"מ חזק"ה ע קע ואילך. מה"מ עז"ר ע סס ואילך. ובכ"מ. 4) בראשית ב, א. 5) ראה גם אות"ח בראשית מ, ב. 6) ראה ערכי' י, ב. חגיגה יח, א. וש"נ. 7) יהוקאל מו, א. 8) ראה גם לקי"ש ח"י"ב ע 197. 9) ראה גם לקי"ש ח"י ע 183-184. 10) ואחתי' ד, ו. 11) שבת עה, א. וראה תוספן בלקי"ש ח"י שם. 12) ראה גם לקי"ש ח"י"ג ע 36 ואילך. וש"נ. 13) רמז, ג ואילך.

שהדברים שגאמרו ע"י רבוהינו נשיאינו שהם סמוכים איש מפי איש עד משה רבינו הם אמיתיים בתכלית ואשר רבוהינו נשיאינו (בפני המאמרים) בטח הכינו את הדברים, וגם יודע שצ"ף דיוק בשמירת דברי הרמב"ם, אבל יחד עם זה צ"ע ההשתדלות שהדברים יהיו משוגגים ומבובים גם בשכלו, וכאשר אינו מביט צריך כמקש (קומען און קלאפן אויפן טיר אין מיטן נאכט) איסבירן צו הדברים. וזה גופא היא הטיבה כמה שלא הסבירן צו את הדברים, כדי שיבוא ויבקש (קומען און קלאפן אויפן טיר), ובכפף צריך להיות היגיעה בהכנת הדברים, ואר"י 237' נעת ומצאת תאמין. דמארז"ף זה הוא בנוגע לעניני העולם, ולמה מובן בק"י ש"ע"י היגיעה באים לפנין התורה, שע"י היגיעה באה המציאה, היינו בק"י ש"ע"י היגיעה באים לפנין שפ"י מציאה, שאינו בערך היגיעה, ואינו צריך אלא כוסף עצמו ולהגביל את המציאה, (עך דארף יוד נאר אנבוירן און דאס אויפהויבן).

ויהי רצון שיערה (עליכם) רוח ממרומו, מלכותינו נשיאינו שהם סמוכים איש מפי איש עד משה רבינו, יחד ע"פ כן דאמפטוהי, דמשה בכל דרא ודרא 25, והנשיא הוא הכפף כן, שהם נותנים את הכפף, ולפיט דבעת שהוא מפתח דכפפי שיח"ף 27, שמה מובנים גם בכתובות 28, ועד שהדברים הנלמדים בחזרת התמידות יהיו דם נמשך גם בכתובות 29, ויומסב"ג גם במעשה בפועל, וחדודו כלפי מציאותו וכשר ככשרו 29, ויומסב"ג גם במעשה בפועל, וחדודו כלפי מציאותו להיות בכפף דלכיד דערוהו 30.

וע"י צימוד התמידות, וההשתדלות בהכנת הענינים הנלמדים, שזוהי תוכן הענין דהפצת המעיינות חוצה, ע"ז לאחי מר דא מפנא משיח"ף 31, בקרוב ממש.

- (22*) ראה סה"ם ח"ח"ח"ח ע' 296 ואילך. וכל"פ 23' מגילה ו' ב. 24
- ע"ס לשון הכתוב - ישעי' ל"ב. טו. 25. זחר ח"ג רעג. א. ועוד. 26. מרש"י חוקת כא. בא. 27. זחר ח"ב קלע, א. 28. ראה תניא ספ"ג. 29. ראה שם ספ"ח. 30. משלי ג. ו. 31. אגה"ק דהבש"ס חידועה.

הנחת התי' בלתי מוגה

הם ב' הפכים, ונפקדת הו"ע הוכרוה משא"כ יפקד הוא זיהיפן שנתחר מצואותו. ומבואר ע"ז בהדרוש 19, דענין ונפקדת נעשה ע"י יפקד דוקא. נעשה הוכרוה דונפקדת. וזהו גם השייכות שהוא נחסר, יפקד ע"י דוקא חודש, כי בר"ח הוא מלך הפכה, ענין ונפקדת. וזה נעשה ע"י הניסול שבבע"ח, שאז הפכה היא בהכפית הניסול, ועד שפ"א נשאר ממנה אפי' כנפקדת, וע"ז נעשה מולך הפכה שבר"ח. וזהו 20 גם הקטר דמתח חודש ונפקדת, קייאמר צו יהונתן (פדוד), כל דוד הוא בחי' מצרכות, טיהרא, ויונתן בן שאול הוא בחי' שמשא שממנו נשפע דוד. וע"י הניסול דוד בחי' מצרכות, מה שבער"ח מסתרות הפכה (מצרכות) צגמלי עד שאול בה אפיפו נקודה, הנה ע"ז נעשה מתח חודש, שמקבלת את ההשפעה כו', ועד כתי' עד דוד הגדיל, כמבואר בארובה בהדרושים.

והנה מה שנת"ף בענין והי' מדי חודש בחודשו ומדי שבת בשבתו גו', ובענין ונפקדת כי יפקד מושבך, הוא תוכן ביאור כחובים אלו המבואר בדרושי והי' מדי חודש, ונכונה הוא רק באור ענין שבת בפ"ע וענין ר"ח בפ"ע, אבל מזה שמפטרין זה בשבת ר"ח צריך צומל שבהפסדה מודבר בענין ר"ח ושבת ביחד, (צריך להבין) ביאור הענינים. ואכ"מ. וע"ז בענין ונפקדת כי יפקד מושבך, מבואר שבער"ח הוא הניסול, יפקד מושבך, ואיפו הענין דונפקדת, הוכרוה ומולך הפכה, הוא בר"ח עצמו. ועפ"ז צריך ביאור, מה שאומרים הפסדה זו בערב ר"ח. ובהכרח צומל, שגם בערב ר"ח כבר ישנו הענין דמתח חודש, וכפ' הענינים עד כתי' עד דוד הגדיל, ולכאורה הרי ר"ח יהי' צמחה. וי"ף הגבול בה, דמה שמחר יהי' החודש, והי' ענין החודש בעולם, אבל בתורה ככל ישנו ענין החודש כיום שפפני' ע"י שאומרים זה בהתפטרות, אבל צריך ביאור תוכן הענין וההפכה מה שבער"ח כבר ישנו הענין דר"ח. ואכ"מ.

והנה בכפף נת"ף, עץ כא"א מוספת החובה להשתדל בהכנת הענינים שבחסדות, והי' רצון רבוהינו נשיאינו הוא שהצמוד יהי' באופן דהכנה והשגה בחכ"ד שבנפש, ומה גם שבקראים בשם נשיאי חב"ד דוקא, ולא באופן של חוקה חקלית גיורה גזרחית ואין צד רשות להרהר אחר"י 22. דהן אמת שקיים הדברים במעשה צריך להיות באופן של חוקה חקלית, וגם יודע הוא בוודאות גמורה.

- (19) שם. ועוד. 20. ראה בדרושים תה"ל. 21. נמדד"ר ריש מרשתנו. תומתא שם ג. ח. ועוד. 22. רש"י ריש מרשתנו (פיימא טו. ב.).

הנחת התי' בלתי מוגה

מח ומ... (מאמר בענין חסד)

ע"ס לשון הכתוב - ישעי' ל"ב. טו. 25. זחר ח"ג רעג. א. ועוד. 26. מרש"י חוקת כא. בא. 27. זחר ח"ב קלע, א. 28. ראה תניא ספ"ג. 29. ראה שם ספ"ח. 30. משלי ג. ו. 31. אגה"ק דהבש"ס חידועה.

הנחת התי' בלתי מוגה